

Nog eenmaal: onze studenten

Nog eenmaal kom ik terug op het onderwerp „onze studenten”. En als ik dit doe twijfel ik er niet aan, of alle lezers hebben wel begrepen, dat ik geen ogenblik ontken, dat er ook aan de V.U. studenten zijn, op wier leven ernstige aanmerkingen valt te maken. Maar wanneer wij dit met droefheid erkennen, mogen de volgende dingen niet worden vergeten. Ten eerste, dat dit slechts een gering percentage van de studenten betreft. In de tweede plaats, dat er binnen de kring van het studentencorps ernstige pogingen gedaan worden om hier correcties aan te brengen. Dit artikel leent zich er niet toe om een opsomming te geven van alles, wat er in de laatste jaren van de studentenkring uit zelf gebeurd is, om de houding van hen, die niet leven in overeenstemming met de eis van een christelijk leven, te verbeteren.

En wanneer in een kring fouten zijn, maar er worden in diezelfde kring serieuze pogingen gedaan (pogingen die voor een goed deel zichtbaar resultaat hebben) om de fouten te verbeteren, dan is er naar ik meen geen slechter middel om de toestand te dienen, dan het wekken van de indruk, dat zij, die eerlijk en open aandringen om de nuchtere feiten naar beide kanten te erkennen (dus zowel naar de kant van de erkenning van de fouten, als naar de kant van de waardering van de goede elementen), een poging doen tot camouflage van het kwaad.

Ik wilde wel, dat ons gereformeerde volk de gesprekken op de vergaderingen, die worden gehouden door een groot aantal representatieve figuren uit het studentenleven met door hen uitgenodigde professoren, waaronder o.a. de professoren Berkouwer, Gerbrandy, Zuidema en Verdam, eens kon beluisteren. Deze gesprekken en de daar sprekende studenten zijn werkelijk representatief voor het studentenleven. En het onderwerp is daar kort te omschrijven als „taak en toekomst van het georganiseerde studentenleven aan de V.U.” En men denke niet, dat dit gesprekken zijn van enige professoren met een kern uit de afgestudeerden of ouderejaars. Deze gesprekken zijn ontstaan op instigatie van het studentencorps zelf en worden onder meer bijgewoond door de leden van de huidige studentensenaat.

Misschien mag ik in dit verband ook iets anders zeggen. Van de ruim tweeduizend studenten aan de V.U. zijn er toch zeker meer dan duizend, die in Amsterdam op kamers wonen. In verband met de financiële toestand van de studenten vaak kleine hokjes, gemeubileerd met een paar stoelen, meestal slecht verwarmd en ongeschikt om bezoek te ontvangen. Deze jonge mensen moeten toch ergens naar toe kunnen. Je kunt toch niet verlangen dat zij *niet* bij elkaar zitten te praten; *niet* samen hun humor en vreugde hebben; *niet* samen hun overleggingen

en ernstige gesprekken hebben. En in gemoede, wat is er nu gedaan om deze jonge mensen dit werkelijk mogelijk te maken? Zowel de dames- als de herenstudenten hebben hun verenigingspunt; de heren vijf kale, naakte, stenen trappen op, boven een pakhuis; de dames veel gezelliger in een huis, maar zij staan op het punt eruit gezet te worden; de burens vinden het zo lawaaiig zoveel jonge mensen naast je deur. Ik wil niet breed op de hier liggende problemen ingaan, maar het is wel goed, dat ons volk weet welk een enorm vraagstuk er ligt op dit terrein. Waar moeten deze vele honderden jonge mensen 's avonds naar toe? Wanneer zij allemaal naar de sociëteit gingen zouden zij, ook al werd hij volgepakt zoals een ton vol haringen, er niet in kunnen. Al deze jonge mensen hebben *niet* een „tehuis”. Voor onze militairen bouwen wij prachtige militaire tehuizen; dat is absoluut nodig en wij zijn er bijzonder blij om. Maar... een militair is ongeveer anderhalf jaar onder dienst; deze studenten zitten vijf à zes jaar in Amsterdam. Zij hebben *geen* waardig tehuis; zij hebben *geen* behoorlijk verenigingscentrum. Directeuren van de universiteit doen wat zij kunnen. Hen treft geen verwijt. Maar alles wat hier gedaan wordt, moet komen uit de zakken van het gereformeerde volk.

Wie deze dingen niet in verband ziet met het vraagstuk, waarover wij schrijven, moet wel ziende blind zijn. Als wij behoefte hebben aan een brochure, dan is dat een brochure, die een oproep doet uit gaan aan ons volk om over de hele linie een belangrijk offer te brengen. Een offer voor ons studenten-tehuis.

Het is mij een vreugde te kunnen zeggen, dat het generaliserend geklaag over het studentenleven werkelijk onbillijk is. Natuurlijk mag men mijn woorden weer niet generaliseren. Ik zeg niet, dat er met niemand iets aan de hand is, maar ik herhaal wat ik al zo vaak zei: moeten wij ons best doen om het betere geheel te beoordelen naar de minder goede kleine minderheid? Men kan dit met heel goedkope argumenten doen. In de brochure, die ik enige malen noemde, wordt geargumenteerd met het feit, dat het studentencorps niet de zeggenschap heeft over de sportvereniging A.S.V.U. en de kunstorganisatie S.A.U.L. Zelf heb ik de wording van de huidige organisaties in de jaren 1945 en 1946 meegemaakt. Er is van een „onbesuisd uitkappen van de enkele reële functies, die het corps nog had (A.S.V.U. en S.A.U.L.)” eenvoudig geen sprake. Na zeer rijp overleg binnen de Civitasraad, dus door vertegenwoordigers van directeuren, curatoren, academische senaat en studentenorganisaties, is de huidige vorm voor A.S.V.U. en S.A.U.L. gekozen, eenvoudig omdat het zo alleen aanvaardbaar was.